

רע"פ 1878/20 - איתן כוכבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1878/20

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

איתן כוכבי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) בעפמ"ק 1953-01-20 המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמ"ק 1953-01-20 ותיק עפמ"ק 27027-02-20 מיום 23.2.2020 שניתן על ידי כב' השופט אברהם הימן

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) בעפמ"ק 1953-01-20 ועפמ"ק 27027-02-20 מיום 23.2.2020 שנדונו במאוחד, בהם נדחה ערעור המבקש על פסק דינו (הכרעת דין וגזר דין) של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן בחע"מ 64908-03-18 מיום 18.11.2019 ועל פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט מ' בן חיים) בחע"מ 33290-11-18 מיום 30.12.2019.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגשו 10 כתבי אישום, במסגרתם הואשם כי, בעשרה מועדים שונים הוא החנה את רכבו שהינו גרור (להלן: הגרור), במקום חניה בתחום העיר רמת גן, כאשר הגרור (שהיה מנותק מהגרור או התומך) אינו שייך לסוגי הרכב שחנייתם הותרה שם, וזאת בניגוד לסעיף 5(ג)(1) לחוק העזר לרמת גן (העמדת רכב וחנייתו) התש"מ-1980.

עמוד 1

(להלן: חוק העזר).

המבקש לא כפר בעובדות כתב האישום, ובית המשפט לעניינים מקומיים הרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לאחר שדחה את טענות ההגנה שהעלה המבקש. בקצרה, המבקש טען כי חוק העזר מפנה לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה) ולשיטתו תיקון מספר 9 משנת 1970 לתקנה 69(ו) לתקנות התעבורה, הקובע כי אין להחנות גרור אלא בעת ביצוע עבודות ציבוריות, "לא קיים ולא פורסם" ולפיכך לא החנה את רכבו בניגוד לחוק. המשיבה טענה כי תיקון מספר 9 לתקנות התעבורה פורסם ברשומות מיום 1.1.1970 ותוקפו הוא מאותו מועד. בית המשפט לעניינים מקומיים קיבל את טענת המשיבה וקבע כי מכל מקום המבקש החנה את רכבו בניגוד לסעיף 5(ג)(1) לחוק העזר שכן חניית הגרור לא נעשתה בעת ביצוע עבודות ציבוריות בהתאם לתקנה 69(ב)(3). בבואו לגזור את דינו של המבקש ציין בית המשפט לעניינים מקומיים כי "לא היה מקום מצידו של הנאשם להתריס בצורה כל כך בוטה כלפי בית המשפט בעניין עבירת חניה פשוטה יחסית שהוא לא כפר ביסודותיה העובדתיים." לאור זאת השית בית המשפט על המבקש כפל קנס בסך 500 ₪ בגין כל אחד מעשרת התיקים נגדו.

המבקש ערער על הרשעתו ועל גזר הדין שהושת עליו לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו.

2. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש; במסגרת הדיון בערעור טען המבקש טענה חדשה, לפיה חניית הגרור בשטח עירוני כפי המיוחס לו בכתבי האישום הינה חנייה מותרת משלטענתו תקנה 69 לתקנות התעבורה עוסקת בחניה בדרך שאינה עירונית. בית המשפט המחוזי דחה את טענת המבקש וקבע כי הדיון בפירוש תקנות התעבורה אינו רלוונטי שכן העבירות המיוחסות למבקש נשענות כולן על חוק העזר ולא על תקנות התעבורה, למעלה מן הצורך דחה בית המשפט את טענת המבקש הנוגעת לתקנת 69 לתקנות התעבורה וקבע כי תקנה 69(ו)רלוונטית לחניה בדרך עירונית וכי המבקש מפרש את דברי החקיקה הקבועים בתקנות התעבורה בצורה שגויה.

3. בית המשפט המחוזי סבר כי בנסיבות העניין יש לחייב את המבקש בתשלום הוצאות משפט בסך 3,000 ₪ שישולמו לאוצר המדינה תוך שהוא מציין כי "במקרה שלפני, מצא המערער בעקשנות רב, לפתוח בהליכים רבים על לא כלום. יתירה מזו, מצא המערער פעם אחר פעם, בדרך שיש בה עיקשות והתרסה מיותרת נגד הרשות, כי יחנה הרכב דהיינו הנגרר, במפגיע, במקום אסור".

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין של בית המשפט המחוזי ומכאן הבקשה שלפני.

נימוקי הבקשה

4. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, חוזר המבקש, על מרבית הטענות שהעלה בפני הערכאות קמא, כאשר עיקר טענותיו נוגעות לאופן פרשנות תקנה 69(ו) לתקנות התעבורה. עוד טוען המבקש כי יש לבטל את חיובו בהוצאות המשפט שהוטלו עליו על ידי בית המשפט המחוזי שכן חיוב זה פוגע בזכות הגישה לערכאות ופוגע באמון הציבור במערכת המשפט.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים; או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 21/19 אויסון בע"מ נ' מדינת ישראל (14.4.2019)). בענייננו, הבקשה אינה מעלה סוגיה בעלת חשיבות כללית אלא נסבה על עניינו הפרטי של המבקש. בבקשה שב המבקש על הטענות שהעלה בפני הערכאות קמא בדבר הפרשנות הנכונה לגישתו לתקנות התעבורה. טענותיו של המבקש הן טענות ערעוריות ואין בינן לבין טענות המעוררות סוגיה משפטית או ציבורית שלה השלכות רוחב על מקרים דומים, דבר. לגופו של עניין לא מצאתי כל שגגה בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים אשר הרשיע את המבקש בדין בעבירה על חוק העזר, ובפסק דינה של ערכאת הערעור שדנה בטענתו החדשה של המבקש ודחתה אותה לגופה.

באשר לחיוב המבקש בהוצאות משפט שהוטלו עליו על ידי בית המשפט המחוזי שלטענת המבקש פוגע בזכות הגישה לערכאות ובאמון הציבור, אין לה על מה לסמוך. דברי הערכאות קמא באשר לאופן התנהלותו של המבקש בניהול משפטו מדברים בעד עצמם והצדיקו הטלתן של הוצאות בגין ניהול הליכי סרק והשחתת זמן שיפוטי יקר (וראו החלטתי ברע"פ 817/20 ברגמן נ' עיריית תל אביב (18.3.2020)).

6. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"א בניסן התש"ף (5.4.2020).

ש ו פ ט